

Arrest

nr. 68 205 van 10 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 18 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 juli 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 10/02/2011 door T, L. geboren te (...), op 16/01/1968 en van Tunesische nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Er werd niet afdoende aangetoond dat betrokkene onvermogen is in eigen land: Het voorgelegde 'Certificat de non propriété d'immeubles immatriculés' geeft aan dat betrokkene tot 18/11/2005 geen eigendommen op haar naam had staan. Daar dit bewijs bijna zes jaar oud is wordt het als onvoldoende recent beschouwd om te aan te tonen dat de situatie op heden ongewijzigd is,

Er werd onvoldoende bewezen dat betrokkene in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon: Ter staving werd er een verklaring van de referentiepersoon, dd. 16/04/2010, voorgelegd waarin meneer verklaart geld mee te nemen op reizen naar Tunesië. In deze verklaring geeft de referentiepersoon eveneens aan dat dit slechts gebeurde in de periode van 1984 tot 2007. Daarnaast werd er ook een 'attestation de travail', dd. 10/02/2011 voorgelegd van de werkgever van betrokkene, waarin bevestigd wordt dat betrokkene werkte op de lijn België — Tunesië — België van 1984 tot 2006. Ook werd er een 'Declaration sur l'honneur', dd. 25/04/2011, voorgelegd, waarin de referentiepersoon verklaart dat betrokkene bij hem logeert. Aangezien dit echter allemaal verklaringen op eer zijn, is het onmogelijk om deze op hun feitelijke en waarachtigheid te toetsen. Bijgevolg kunnen deze verklaringen niet dienen als voldoende bewijs ter staving van het karakter ten laste in het verleden. Tenslotte werden er ook enkele geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar betrokkene voorgelegd, deze zijn echter te recent om te kunnen dienen als voldoende bewijs van het karakter ten laste. De oudste geldoverschrijving dateert van 04/01/2011, Dit is te recent om het karakter ten laste in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag te ondersteunen. Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald, de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

1. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

2. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoekster een te oud bewijs zou neergelegd hebben aangaande haar onvermogenheid in eigen land. Dat verzoekster opmerkt dat verweerder weinig zorgvuldig te werk gaat alvorens een beslissing te nemen. Dat het door verzoekster neergelegde attest aangaande haar onvermogenheid in eigen land dateert van 11 november 2009. Vanaf november 2009 verblijft verzoekster ononderbroken in België. Dat derhalve verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat het door verzoekster neergelegde attest bijna zes jaar oud is. Dat geenszins op een afdoende manier de door verzoekster neergelegde bewijsstukken door verweerder werden weerlegd. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

3. Dat voorts verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoekster neergelegde verklaringen op eer niet kunnen aanvaard worden. Dat verweerder geenszins motiveert waarom de door verzoekster neergelegde verklaringen op eer niet kunnen aanvaard worden als bewijs dat verzoekster voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon. Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, gebaseerd op het feit dat de verklaringen op eer niet kunnen aanvaard worden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent. Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een

beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat de personen, die verklaringen hebben neergeschreven, gekend zijn en gehoord kunnen worden. Dat verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens deze personen te horen hieromtrent.

4. Dat voorts verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de vaststelling dat verzoekster sedert november 2009 te Wetteren inwoont bij de referentiepersoon. Dat verweerder hiervan op de hoogte is, gelet op verzoeksters eerdere aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (dd. 23.03.2010) en gelet op verzoeksters ingediende aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. bij de Burgemeester van Wetteren. Dat immers bij een eenvoudig nazicht van het bevolkings-en vreemdelingenregister hij had kunnen vaststellen dat verzoekster sedert november 2009 inwoont bij de referentiepersoon te Wetteren. Dat derhalve verzoekster als ten laste van de referentiepersoon dient te worden beschouwd. Dat derhalve er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting in casu ernstig werd geschonden. Dat verweerder alvorens een beslissing te nemen» een onderzoek diende te verrichten.

5. Dat tenslotte verweerder geenszins op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom de door verzoekster neergelegde maandelijkse overschrijvingsbewijzen (waaruit blijkt dat de referentiepersoon haar maandelijks geld stort) niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoekster ten laste was en is van de referentiepersoon. Dat de motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er niet afdoende werd aangetoond dat verzoekster onvermogen is in eigen land en dat zij onvoldoende heeft bewezen dat zij in de zes maanden voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoeksters aanvraag diende te worden geweigerd.

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat het voorgelegde attest van onvermogen voldoende recent is. Op het attest staat vermeld dat verzoekster tot 18 november 2005 geen eigendommen op haar naam staan had. Het is niet omdat het attest werd gedateerd op 11 november 2009 dat hieruit zou blijken dat de inhoud ervan recent is.

Verzoekster diende een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in in functie van haar stiefvader. Zij dient dan ook te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich

dienstig te kunnen beroepen op artikel 40bis e.v. van de vreemdelingenwet en dient aldus aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

Het al dan niet 'ten laste zijn' wordt mede beoordeeld door na te gaan of verzoekster behoeftig was vóór haar komst naar België en vóór haar aanvraag, en of zij financiële steun genoot en ook nu nog steun geniet van de bloedverwant in functie van wie de aanvraag is ingediend. Bij het indienen van haar aanvraag werd verzoekster er uitdrukkelijk op gewezen dat zij bewijzen van het ten laste zijn, diende voor te leggen:

"attest van onvermogen, bewijs stortingen in het verleden van de gevestigde aan de vreemdelinge, bewijs inkomen gevestigde, bewijs OCMW dat men niet ten laste was/is".

De gemachtigde heeft vastgesteld dat verzoekster niet afdoende heeft bewezen in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon, zoals ook uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt verder verduidelijkt dat de verklaringen van eer niet kunnen worden aanvaard, aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op haar waarachtigheid kunnen getoetst worden. Verder worden ook geen bewijzen van storting uit het verleden voorgelegd. Het meest recente bewijs van overschrijving dateert van 4 januari 2011, een maand voor de aanvraag.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is geenszins verplicht om 'de referentiepersoon' te horen, zoals verzoekster poogt voor te houden.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat bij het indienen van de aanvraag aan verzoekster duidelijk werd meegedeeld welke stukken dienden te worden voorgelegd, opdat de gemachtigde kon nagaan of verzoekster als dan niet ten laste is van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag is ingediend. De gemachtigde heeft op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoekster niet heeft aangetoond in het verleden en op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De gemachtigde beschikt bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de vereiste van ten laste zijn van de Belgische onderdaan over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen zonder miskennis van de aangevoerde beginselen en wetsbepalingen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC